

Der kom imidlertid ikke noget ud af Sagen i Fjor, idet Loven først kom til Behandling den 5. Marts og blev henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Dette Udvalg afgav ikke nogen Betænkning, men aflagde en Beretning om Sagen, som blev afgiven den 6. April. Det var altsaa alt, hvad der kom ud af Sagen i Fjor. Nu i Aar have de to ærede Forslagsstillere, begge de ærede Medlemmer for Bornholm (Blem og Ingvard Jensen) igen forelagt et Lovforslag, som blev forelagt den 19. Oktober og atter blev henvist til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Men det har under Forhandlingerne i Udvalget vist sig, at de to Forslagsstillere ere gaaede bort fra deres Forslag om at faa en særlig Ordning for Bornholms Vedkommende. De have ment, at man burde nu alligevel gaa til en Kommission, og at denne Kommission ikke alene skulde have disse specielle bornholmske Forhold, men Arvefæsteforholdet overfor Staten over hele Landet til Undersøgelse, altsaa et Spørgsmaal, som er langt, langt mere vidtrækkende end det lille Spørgsmaal, som indeholdtes i dette Lovforslag.

Vi vare imidlertid nogle Medlemmer i Udvalget, som ikke fandt, det var rigtigt at gaa denne Vej. Vi mente, at det Forslag, der var forelagt, var et meget godt Forslag og burde gennemføres i den Skikkelse, hvori det var forelagt, og vi optog derfor Forslaget. Nu er det os en Glæde at se, at de to Forslagsstillere atter have forladt det Standpunkt, at ville have en Kommission, og atter ere vendte tilbage til deres første Forslag om Loven. De ærede Medlemmer for Bornholm synes ikke at føre just nogen meget fast og sikker Politik; den gaar snart til den ene Side, snart til den anden. Først talte de om en Kommission; saa kom de med et Lovforslag; saa gik de fra Lovforslag til Kommission, og ere nu atter gaaede fra Kommissionen og havnede i Lovforslaget, som de nu ønske gennemført uforandret, saaledes som det blev forelagt. Jeg vil ogsaa haabe, det vil kunne lykkes at faa dette Forslag gennemført. Vi ere tre Medlemmer af Socialdemokratiet, som have sluttet os til Forslaget; der er de to Udvalgsmedlemmer af Folketingets Venstre, og saa er der endelig de to ærede Medlemmer for Bornholm, hvis Indflydelse her i Rigsdagen er kendt for at være meget stor. Jeg har derfor det bedste Haab om, at det vil lykkes at gennemføre dette Forslag, og der er ogsaa, synes jeg, al Grund til at gennemføre det, fordi denne Sag,

som sagt, har staaet paa i mange, mange Aar, vist i over 50; en Række Andragender have været indsendte her til Folketinget og ere blevne behandlede frem og tilbage mange Gange.

Jeg mener derfor, der er Grund til at løse dette Spørgsmaal nu, og jeg kan ikke give den ærede Ordfører for Flertallet Ret i, at fordi vi gennemføre dette lille Lovforslag, skulde vi derfor foregribe nogle af de andre. Jeg finder, at dette Spørgsmaal ligger saa klart og tydeligt for, at der er ingen Grund til, at det skal skydes ind i en Kommission og vente — ja, hvem ved, hvor længe det kan vare? — i hvert Tilfælde skydes ud i en uvis Fremtid, saa det maaske varer længe, før det naar sin Løsning.

Nu siger den ærede Ordfører for Flertallet, at disse Arvefæstere paa Bornholm, der nu sidde med Ejendommene, ere ikke dem, der oprindeligt overtog dem, den Gang Arvefæsteafgifterne blev fastsatte. Det er muligt, men det kan dog godt være, at der maaske er nogle af dem endnu. Det syntes jeg i hvert Tilfælde at skimte gennem de Udtalelser, den højtærede Finansminister kom med ved Finanslovens 1ste Behandling for to Aar siden. Men selv om det nu ogsaa er saaledes, at disse Ejendomme have skiftet Ejere i den mellemliggende Tid, saa kan jeg ikke derfor se, at man har Ret til i Fremtiden at kræve disse høje Afgifter, for det er meget muligt, at de Folk, som have overtaget disse Ejendomme, have gjort det med det for Øje, at der i en nær Fremtid vilde komme en mere retfærdig Ordning end den, de have levet under hidtil. Det er jo gaaet saa vidt derovre, at man har maattet stille Ejendomme til Tvangsauktion, fordi Staten ikke har kunnet faa sine Arvefæsteafgifter, og at man ikke en Gang kunde bringe saa meget ud af Ejendommene, som disse Arvefæsteafgifter androge. Den højtærede Finansminister har her i Folketinget oplyst for os, at man i sin Tid dels har lokket, dels truet Folk til at tage disse Udmærkelser og Lynglodder. Hvis det er Tilfældet — og det have vi jo ingen Grund til at betvivle, naar den højtærede Minister siger det her —, saa maa vi dog indrømme, at der er sket en Uret overfor disse Folk, og jeg synes ikke, at Staten, som den store og mægtige, skulde forurette disse Smaafolk, disse Husmænd derovre, jeg synes, at en Uret, som er begaaet af Staten, bør gøres god igen. Jeg skal derfor paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører, paa det bedste anbefale Lovforslaget. Jeg